

În fața neputinței

Evelin L. Ș. Andrei

Lacom îmi este gândul,
să nu mai zic de poftă! —
Dar, din păcate, tu
nu ai deloc habar
Că-n inimă și suflet
ți-am ridicat altar,
Unde mereu mă rog,
să mi te am, în faptă!

Râvnesc ca un nebun
la tot ceea ce-nsemni,
Dar ce păcat că teama
mă ține la distanță.
De câte ori n-am vrut
să-ți spun totul în față,
Să fac să se grăbească
acele rugăciuni...

Îmi pare un blestem,
nu pot să nu mă tem,
Că ai putea să-mi spui:
"Ascultă, dragul meu,
Iubesc pe-altcineva,
îmi pare rău, dar eu
Nu aș putea să-ți fiu
mai mult decât poem!"

Nenorocită teamă,
parcă n-ar fi de-ajuns
Că, pe nepusă masă,
în suflet mi-ai pătruns!
Acum, mai port și grija
cumplitului răspuns,
Pe care mintea mea
nu-l poate ține-ascuns.

Și nu e de mirare,
ar fi cu mult mai rău
Să se întâmple astfel,
să pleci din visul meu,
Să știu că tu și eu,
tot ce-am sperat mereu,
Nu este cu putință.

Singur mi-aş fi călău.

E visul prea frumos,
pentru-a risca să-l pierd.
Sunt ani de când în el
speranţe investesc.
Atâţia ani de când
din el, mă tot hrănesc.
Ceea ce simt e demn
de cântul unui bard!

Păcat că nu e nimeni,
care să mă-nţeleagă,
Să-mi înţeleagă lupta
şi cât de grea e ea,
Ce-nseamnă să iubeşti,
fără să poţi avea
În faţa neputinţei
nici cea mai mică vlagă.

Acesta-s eu, iubito...
Divinizez iubirea
Şi tocmai de aceea,
n-aş vrea s-o risipesc:
Pentru că ştiu ce am,
în dar să-ţi dăruiesc!
N-aş vrea să-mi irolesc,
zadarnic nemurirea.